

Fra Dansk Folkepartis side må vi konstatere, at ministerens redegørelse vækker genkendelsens glæde, når man side op og side ned kan læse om de mere eller mindre realisable målsætninger på CO₂-området, som hele energipolitikken tilsyneladende skal rettes ind efter. Det, der i den forbindelse mangler i redegørelsen, er, at der ikke sættes tal på, hvad det samfundsmæssige økonomiske betyder for forsøge at fastholde den danske førertrøje på CO₂-området.

Det er tal i størrelsesordenen fra 1,5 til 2,5 mia. kr. om året, der her er tale om, som direkte eller indirekte fortsat skal kanaliseres over i produktionssektoren for vedvarende energi såsom vindmøller på land eller til havs, biomasse, decentral kraftvarme, solenergi osv. osv.

Får vi så virkelig valuta for pengene med hensyn til denne enorme overpris, som det danske samfund betaler for den marginale promille-nedsættelse af den danske CO₂-emission, som vedvarende energi globalt giver anledning til? Er der overhovedet ingen grænser for, hvor mange milliarder politikerne her i salen er villige til at ofre på CO₂-området? Kunne milliarderne ikke være brugt bedre i f.eks. sundhedssektoren? Hvor mange menneskeliv kunne der her spares for de samme penge?

Elreformen taler sit tydelige sprog om, hvordan afgifts- og skattepolitik og tilskudsordning af alle mulige og umulige afarter totalt har ødelagt muligheden for, at bl.a. dansk erhvervsliv kan få det fulde udbytte af de forventede elpriser.

I modsætning til hvad der skete i vore nabolande, eksproprieres gevinsten af regeringen og finanslovparterne Venstre og De Konservative; 2 mia. kr. skal hvert år ned i statskassen fra elforbrugerne.

Det har naturligvis resulteret i avisoverskrifter såsom: »Afgifter sender job til udlandet«, »Elpriser stiger for forbrugerne«, »Elreformen slukker lyset for den tunge industri«, »Elreformen lukker kraftværker«, »Elreformen koster 750 mio. kr. på betalingsbalancen« osv. osv.

Specielt vores gode kraftværker kommer jo i klemme med hensyn til CO₂-kvoter og de pålæg, som de har om grøn energi.

Der er mange løse ender endnu i elreformen, men overordnet kan man kun græde over den spildte mælk og så håbe på, at vi efter aftaleperioden, der løber til år 2003, har en ikkesocialistisk regering, der kan vende bøtten på hele området, og her melder Dansk Folkeparti sig på barrikaderne, således at Venstre og De Konser-

vative sammen med Dansk Folkeparti kan skubbe elsektoren op på skinnerne igen.

Bl.a. finder Dansk Folkeparti, at elreformens restriktive selskabsstruktur godt kunne trænge til en liberalisering, navnlig set på baggrund af, at energisektoren allerede er begyndt at tale om, at der ligger en form for ekspropriation i de tvungne selskabsdannelser. Her kan man roligt regne med, at Dansk Folkeparti vil være med i arbejdet, ligesom Dansk Folkeparti naturligvis også er med, når de endelige lovforslag ser dagens lys i forbindelse med nogle af elreformens markedsåbninger og liberaliseringsforslag, der trækker i den rigtige retning.

Dansk Folkeparti havde som udgangspunkt ønsket, at elreformen blev en egentlig energireform, hvor både gas, el, varme og affald var inddraget, og at man i den forbindelse havde nedsat en kompetent energikommission, for ikke mindst de skatte- og afgiftspolitiske problemer trænger til en løsning, så vi kunne have undgået de mange løse ender, som elreformen præges af i dag. Det ligner simpelt hen et kludetæppe, hvor der sættes lap på lap på lap.

På gasområdet hersker kaotiske tilstande. Statens opkøbsforsøg er foreløbig endt i total fiasko, og kun Naturgas Syd er indtil nu blevet nationaliseret. Folketinget må have klar besked om, hvad finansministerens mere eller mindre skjulte dagsorden er i forbindelse med opkøbet.

De øvrige regionale gasselskaber har måske fat i den rigtige ende, hvis de kan gå sammen med det topprofessionelle erhvervsliv og danne energiselskaber; indtil videre sidder de jo på guldet, som er distributionsnettet ud til de enkelte forbrugere, så måske kan gældsproblemerne løses ad denne vej.

Af hensyn til de store gaskunder såsom kraftværkerne og industrivirksomhederne skal der sikres fri markedsadgang senest den 1. august år 2000, så det er nu på høje tid, at regeringen lægger sine planer på bordet for hele den danske gassektor.

Jeg vil derfor gerne på Dansk Folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at regeringen i forbindelse med aftalen om elreformen ikke har udarbejdet planer for den kommende liberalisering på gasområdet, der træder i kraft august måned år 2000, pålægger Folketinget regerin-